

ROTARY İLE
HAYAL EDELİM

- HAFTALIK KULÜP BÜLTENİ -

Jennifer JONES

U.R. Başkanı 2022-23

Emre ÖZTÜRK

U.R. 2430. Bölge Governörü
2022-23

Nermin TİFTİKÇİ

7. Grup Governör Yardımcısı

Adres: İnönü Cad. Önen Pasajı Antakya, Hatay

Tel/Faks: (326) 2163234

E-Posta: defnerotary@hotmail.com

WEB: www.defne-rotary.org

Toplantı Yeri, Günü, Saati: Antakya Şehir Kulübü, Salı, 20.00

Özgür Ildır ÖKSÜZ (Başkan)

İlkay ÇİNÇİN (Asbaşkan)

Tolga BEYDEŞ (K.Sekreteri)

İzdihar ZELLUH (Sayman)

H.Ediz PARLAR (Üye)

Samim CEREB (Üye)

Cem TOSYALI (Üye)

Volkan EKMEKÇİ (Üye)

Selda YUMUŞAK (Üye)

TOPLANTI BİLGİLERİ

TARİH	: 30.08.2022
TOPLANTI SAYISI	: 1242
BÜLTEN SAYISI	: 04
YER	: Şehir Kulübü
KULÜP ÜYE SAYISI	: 37
İLK GELEN ÜYEMİZ	: Ayla Özat

MUTLU GÜNLERİMİZ

•

KONUKLARIMIZ

- ✓ Nermin Tiftikçi'nin misafiri Toprak Akalın ve kızı Selin
- ✓ Kamil Keçecioğlu'nun kızı Duru

BAŞKANIN MEKTUBU

ÖZGÜR İLDIR ÖKSÜZ
DEFNE ROTARY KULÜBÜ
2022-23 DÖNEM BAŞKANI

Değerli Rotary Ailem,

Türk Ulusu'nun yaratılışıyla örtüşmeyen işgal altında yaşama durumunun, Ulu Önder Atatürk'ün komutasındaki kahraman Türk ordusunun büyük başarısıyla bozulduğu ve Türk Yurdu'nun yeniden Türklere kazandırıldığı 30 Ağustos gününü şerefle anıyor, bugün bu topraklarda yaşamamızı sağlayan Türk askerinin ruhlarının şad olmasını diliyorum. Ne mutlu atalarını unutmayana ve ne mutlu 'Türk'çe yaşayana...

Saygıyla, sevgiyle, daha iyiye hep beraber.

GÜLÜMSEMEK İÇİN

TOPLANTIMIZ VE 30 AĞUSTOS KUTLAMAMIZ

Bunları biliyor muydunuz?

“1923’ te Türkiye’de;

Nüfus 13 milyon civarıydı, 11 milyon kişi köyde yaşıyordu.

40 bin köy vardı, 38 bininde okul yoktu.

Traktör sıfırdı, karasaban’dı.

5 bin köyde sığır vebası vardı.

Hayvanlar kırılıyor, insanlar kırılıyordu.

İki milyon kişi sıtma, bir milyon kişi frengiydi, verem, tifüs, tifo salgını vardı, üç milyon kişi trahomluydu,

Bebek ölüm oranı yüzde 48’di, yani her doğan iki bebekten biri ölüyordu.

Memlekette sadece 337 doktor vardı.

Sadece 60 eczacı vardı, sadece 8’i Türk’tü.

Diş hekimi, sıfırdı.

Dört hemşire vardı.

40 bin köy, sadece 136 ebe vardı.

Ortalama ömür 40’tı.

Yanmış bina sayısı 115 bin, hasarlı bina sayısı 12 bin. Ülkeyi yeniden inşa etmek gerekiyordu.

Kiremit bile ithaldi. Adı; Marsilya kiremidiydi.

Limanlar, madenler, demiryolları yabancıya aitti.

Toplam sermayenin sadece yüzde 15’i Türk’tü.

Osmanlı’dan Cumhuriyet’e miras kalan sadece dört fabrika vardı, Hereke ipek, Feshane yün, Bakırköy bez, Beykoz deri...

Elektrik sadece İstanbul, İzmir ve Tarsus’ta vardı.

Otomobil sayısı bin 490’dı.

Sadece dört şehirde özel otomobil vardı.

Veremle boğuşan halk, ahırda yatarken...

Bugün bazılarının yere göğe sığdıramadığı Abdülhamid’in 16 tane eşi vardı: Nazikeda, Safinaz, Dilpesent, Peyveste, Nazlıyar, Bidar, Mezide, Emsalinur Hanım... 16 tane... Yaş itibariyle, tamamı çocuktı.

Abdülmecid’in 22 eşi vardı. Ahali ineğine verecek saman bulamazken, o sarayında iki futbol takımı kadar kadınla yatıyordu.

Kadın, insan değildi.

Tiyatro yok, müzik yok, resim yok, heykel yok, spor yoktu.

Arkeolojik eserler, öyle gizli saklı değil, padişahların hediyesi olarak, trenlerle çalınmıştı.

Kimisi alaturka saat'i kullanıyor, güneşin battığı anı 12:00 kabul ediyordu.

Kimisi zevali saat'i kullanıyor, güneşin en tepede olduğu anı 12:00 kabul ediyordu.

Kimisi güneş batarken grubi saat'i esas alıyordu,

Kimisi güneşin tamamen battığı ezani saat'i esas alıyordu.

“Saat kaç birader?” diye sorduğunda, her kafadan ayrı bir ses çıkıyordu.,

Kimisi hicri takvim kullanıyordu, kimisi Rumi takvim kullanıyordu. Kimisinin Şubat'ı kimisinin Aralık'ına denk geliyordu. Herkes aynı zaman dilimindeydi, ama farklı aylarda yaşıyordu!

Dirhem, okka, çeki vardı. Arşın, kulaç, fersah vardı. Ne ağırlığımız dünyaya ayak uydurabiliyordu, ne uzunluğumuz... Ölçülerimiz ortaçağ'dı.

Erkeklerin sadece yüzde yedisi, kadınların sadece binde dördü okuma yazma biliyordu.

Okur-yazar erkeklerin çoğunluğu, subay veya gayrimüslimdi. Okul yaşı gelen her dört çocuktan üçü okula gitmiyordu.

Toplam, 4894 ilkokul, sadece 72 ortaokul, sadece 23 lise vardı. Türkiye'nin tüm liselerinde sadece 230 kız öğrenci kayıtlıydı.

Öğretmenlerin üçte birinin, öğretmenlik eğitimi yoktu. Tek üniversite vardı, darülfünun, medreseden halliceydi. Ülke bilim'den çokook uzaktı.

600 sene boyunca Türkçenin ırzına geçilmiş, Osmanlıca denilmişti. Arapça, Farsça, Fransızca, İtalyanca kelimeler, Levanten terimler dilimizi istila etmişti. Karşılıklı sesli-sessiz harfleri olmayan Arapçayla Türkçe yazmaya çalışıyorlardı.

“Harf devrimi yapıldı, bir gecede cahilleştirildik, köpekleştirildik” deniyor ya...

İbrahim Müteferrika'dan itibaren 150 sene boyunca basılan kitap sayısı kaçtı biliyor musunuz? Sadece 417'ydi. Bunların da çoğu gayrimüslimlerin matbaasından çıkmıştı. Ki zaten, Müteteferrika da devşirmeydi, Macar'dı.

Bu topraklara kitap gelene kadar, Avrupa'da 2.5 milyon farklı kitap basılmış, 5 milyar adet satılmıştı.

Voltaire, bir kitabında şu ağır tespiti yapmıştı: “İstanbul'da bir yılda yazılanlar, Paris'te bir günde yazılanlardan azdır!” Ve neymiş efendim, mezar taşı okuyacakmış... Sen önce iki tane kitap oku da, dünyadan haberin olsun biraz!.”

Türkçemiz parmak izimizdir!...

**Bizi bize, bizi herkese anlatır,
sevdilir, saydılır,
çağdaş uygarlığın üstüne taşır.**

Yabancı dillere sildirmeyelim,
Dünyadan silinmeyelim...

**“Türkçemize sahip olalım,
sahibimiz olmasın”**

